

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
“КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ВАДИМА ГЕТЬМАНА”
УМАНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ПАВЛА ТИЧИНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
КОМІТЕТ НАУКОВОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Українська термінологія і сучасність

Збірник наукових праць

ВИПУСК VII

Київ 2007

Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. праць. Вип. VII / Відп. ред.
У 45 Л. О. Симоненко. — К.: КНЕУ, 2007. — 416 с.

Сьоме видання збірника наукових праць "Українська термінологія і сучасність" своєю тематикою і проблематикою засвідчує зростання наукового зацікавлення проблемами термінології на початку III-го тисячоліття. Статті присвячені не лише традиційним науковим галузям, а й новітнім сферам людського пізнання (комп'ютерним технологіям, маркетингу, менеджменту тощо). Належна увага у збірнику приділена терміновживанню в навчальному процесі вищої школи та термінологічній лексикографії.

Збірник стане в нагоді не лише мовознавцям, а й всім, хто професійно чи принагідно торкається терміна як своєрідного мовного знака.

Редколегія намагалася зберегти особливості стилю авторів.

ББК 81.2(4Укр)

Наукове фахове видання

*Затверджено постановою Президії ВАК України від 12.06.02 № 1-05/6
(Бюлетень ВАК України. — 2002. — № 9. — С. 8)*

Видається раз на 2 роки

Відповідальний редактор

Л. О. Симоненко, канд. філол. наук, ст. наук. співр.

Рецензенти:

М. І. Диба, д-р екон. наук, проф.,

(Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана)

С. О. Соколова, д-р філол. наук, ст. наук. сп.

(Інститут української мови НАН України)

Редакційна колегія:

В. В. Німчук — чл.-кор. НАН України, д-р філол. наук, проф. (голова редакційної колегії), **Л. О. Симоненко** — канд. філол. наук, ст. наук. співр. (відповідальний редактор), **Л. В. Туровська** — канд. філол. наук, ст. наук. співр. (відповідальний секретар), **К. Г. Городенська** — д-р філол. наук, проф., **А. М. Колот** — д-р екон. наук, проф., **В. В. Жайворонко** — д-р філол. наук, проф., **С. Я. Єрмоленко** — д-р філол. наук, проф., **Т. Р. Кияк** — д-р філол. наук, проф., **М. Т. Мартинюк** — чл.-кор. АПН України, д-р пед. наук, проф., **О. О. Тараненко** — д-р філол. наук, проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою Інституту української мови НАН України
Протокол № 5 від 31.05.07

Наукове фахове видання

УКРАЇНСЬКА ТЕРМІНОЛОГІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Збірник наукових праць

Випуск VII

Редактори: *М. Годована, Л. Симоненко, Л. Туровська.* Художник обкладинки *Т. Зябліцева*
Коректор *Є. Піцаль.* Верстка *К. Вдовенко*

Підписано до друку 14.06.07. Формат 70×108/16. Папір офсетний.
Гарнітура Тип Таймс. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 36,4
Обл.-вид. арк. 44,36. Наклад 500 пр. Зам. № 07-3373

Державний вищий навчальний заклад
«Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи (серія ДК, № 235 від 07.11.2000)
03680, м. Київ, проспект Перемоги, 54/1
Тел./факс: (044) 458-00-66; 456-64-58
E-mail: publish@kneu.kiev.ua

Друк ТОВ «Видавничо-поліграфічний дім «Формат»

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи (серія ДК, №1976 від 19.10.2004)
Зам. 303 Тел. (044) 463-53-23

4. Данеш Ф. Позитивні і оціночні критерії при кодифікації // Нове в зарубіжній лінгвістиці. Теорія літературного мови в роботах учених ЧССР. — М., 1988. — Вип. XX. — С. 281—295.

5. Едличка А. Типи норм мовної комунікації // Нове в зарубіжній лінгвістиці. Теорія літературного мови в роботах учених ЧССР. — М., 1988. — Вип. XX. — С. 135—149.

6. Звегинцев В. А. Мова і лінгвістична теорія. 2-е изд. — М., 2001. — 248 с.

7. Масенко Л. Мова і суспільство: Постколоніальний вимір. — К., 2004. — 163 с.

8. Матезиус В. О необхідності стабільності літературного мови // Пражський лінгвістичний кружок. — М., 1967. — С. 378—393.

9. Радченко О. І. Мовна норма і варіантність в українській науковій термінології: Дис. ... канд. філол. наук. — Х., 2000. — 203 с.

10. Сложеникина Ю. В. Термин: семантическое, формальное варьирование. — Самара, 2005. — 228 с.

УДК 800:001.4

Михайло Гінзбург
д-р техн. наук

Софія Левіна
наук. співр.

Максим Турчін
мол. наук. співр. (Харків)

КЛАСИФІКАТОР ПРОФЕСІЙ ДК 003:2005 — ПРАКТИЧНЕ ВТІЛЕННЯ РЕКОМЕНДАЦІЙ ВЧЕНИХ

Національний класифікатор професій (КП) ґрунтується на Міжнародній стандартній класифікації професій (ISCO-88: International Standard Classification of Occupations/ILO, Geneva), рекомендованій Міжнародною конференцією статистики праці Міжнародного бюро праці для переведення національних даних у систему, яка спрощує міжнародний обмін професійною інформацією.

КП застосовуватимуть усі суб'єкти господарювання, центральні органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, Федерація роботодавців України для формування записів про роботу в трудові книжки працівників.

КП 2005 року [7] містить 8125 назв професій (*будівельник, черговий, ватногасильник, балетмейстер, інженер-технолог, лікар-акушер-гінеколог, авіаційний механік з радіоустаткування*).

Зазначені лексеми мають три структурні типи:

1) одноосновний іменник (наприклад, *будівельник*) або субстантивованій прикметник (*стовбуровий, черговий, уповноважений, ведучий*);

2) назви-композиції, утворені основоскладанням (*ватногасильник, листоноша, землероб, балетмейстер*);

3) юкстапозити — кількоосновне складне слово, утворене складанням слів (*інженер-технолог, лікар-акушер-гінеколог*).

Розгляньмо ці структурні варіанти, виходячи із морфолого-семантичної концепції [3], згідно з якою в глибинній структурі іменників „розрізняються три типи знаків: *непредикатні знаки (знаки речей), предикатні знаки (знаки ознак) і предикатно-непредикатні знаки (знаки ознак і речей у їхній єдності)*” [3: 49]. Іменники, що називають людей за виконуваною ними роботою, належать до третього типу знаків. У своїй більшості вони є дериватами, утвореними від дієслівної, іменникової та прикметникової основи, яка вказує на ознаку предмета, а суфікси типу *-ач, -ник, -льник, -ець, -тель, -ак, -ар, -ій* тощо узагальнено позначають предмет. Перший структурний варіант має в своєму складі один іменник такої моделі, а третій варіант — два чи три іменники такої моделі. Другий структурний варіант є склад-

ним словом, у якому початкова основа пов'язана з об'єктною синтаксею, центральна частина — з предикатною синтаксею [3: 100—101], а суфікс — з предметністю.

Як зазначалося вище, крім іменників для назв людей за виконуваною ними роботою також використовують субстантивовані прикметники. В українській мові порівняно з російською рідше трапляється неповний морфологічний перехід дієприкметників і прикметників у іменник, пор: укр. **завідувач** — рос. *заведующий*, укр. **пожежник** — рос. *пожарный*. Тому, на думку І. Вихованця та К. Городенської, „за наявності в українській мові похідних іменників з повною, завершеною морфологічною іменниковістю стосовно граматичного роду нема потреби, звичайно, запозичати з російської мови слова типу *заведующий, командующий*” [3: 92]. У КП ми нарахували лише 23 прикметники та дієприкметники, що набули функції іменника. Це загалом відповідає сформульованому вище положенню. Але їх кількість можна було б ще скоротити, замінивши непритаманний українській мові активний дієприкметник **керуючий** [7: 441—442] (рос. *управляющий*) на спільнокореневий іменник **керівник**, як це радять сучасні академічні словники, наприклад [11]. Незрозуміло, чому у Державному класифікаторі України 2005 року замінено правильну українську назву **пожежник (респіраторник)** з попередньої редакції [5] на **пожежний (респіраторник)**, уведено нові назви **пожежний-рятувальник, спостерігач-пожежний**, хоча залишено правильні **десантник-пожежник, парашутист-пожежник** [7].

Значення діяча за акцентованою власне дією, або особи, яку кваліфікують за постійно виконуваною дією, що є для неї професійним заняттям, виражають численні суфікси, найпродуктивнішими з яких є **-льник, -ач, -ник, -ець, -ар (-яр)** [4]. Результати нашого аналізу відбивають це теоретичне положення.

Розглядаючи масив віддієслівних дериватів, використаних у КП, ми виявили, що близько 51 % з них мають суфікс **-льник**, 18 % — суфікс **-ач**, 14 % — суфікс **-ник**. Зауважимо, що деякі мовознавці в своїх працях розглядають суфікс **-льник** як варіант суфікса **-ник**. Проте встановлено, що як єдиний комплекс, який самостійно приєднувався до дієслівних основ, **-льник** уживався ще в XI—XIII ст. [4]. При цьому коло твірних основ обмежено безпрефіксними та префіксованими формами переважно від дієслів недоконаного виду на **-ати, -ити, -вати, -увати, -ювати** та незначної кількості двовидових дієслів. У КП не зафіксовано жодного випадку сполучуваності суфікса **-льник** з основами префіксованих дієслів недоконаного виду на **-овувати**, вочевидь через їхню довжину. Тому за наявності безпрефіксного дієслова недоконаного виду на **-увати (-ювати)** й утворених від них префіксованих дієслів доконаного виду на **-увати (-ювати)** та відповідно утворених від цих останніх префіксованих дієслів недоконаного виду на **-овувати** у КП зреалізовано такі моделі творення іменників на позначення професійних назв робіт:

пакувати (недок вид)	→ пакувальник	
	→ розпакувати (док. вид)	→ розпакувати (недок. вид) → розпакувальник

пресувати (недок вид)	→ пресувальник	
	→ запресувати (док. вид)	→ запресувати (недок. вид) → запресувальник
	→ обпресувати (док. вид)	→ обпресувати (недок. вид) → обпресувальник

Семантична результативність основ доконаного виду нівелює значення перманентності дійової ознаки суб'єкта. Внутрішньо необмежену тривалу дію передає форма недоконаного виду. Тому саме дієслівна основа недоконаного виду потрібна для формування лексеми на позначення особи, яка перманентно виконує певну дію [4]. Для окремих лексем словник [8] фіксує дві паралельні форми: **розпакувальник** та **розпаковувач** (від **розпаковувати**). Виходячи з вищевикладеного, пропонуємо замінити в КП **розпакувальник** на **розпаковувач**, і відповідно **запресувальник** на **запресовувач**, **обпресувальник** на **обпресовувач**, **розформувальник** на **розформовувач**, **завальцювальник** на **завальцюувач**, **розмалювальник** на **розмальовувач**, **окантувальник** на **окантовувач**, **розбортувальник** на **розбортовувач**. Зауважимо, що запропоновані форми не тільки семантично точніші, а й коротші та фонетично зручніші для вимови.

Екстралінгвальні чинники, передусім офіційне орієнтування на продуктивні словотвірні типи російської мови, намагання уодноманітнити словотвірні процеси в російській та українській мовах, спричинили активне проникнення в 30—80 р. ХХ ст. в українську термінологію назв осіб за професією, утворених за допомогою суфікса **-чик/-щик**, дієслів іншомовного походження із суфіксами **-ірува/-ирува-** та похідних від них іменників. З початку 90-х років ХХ ст. у фахову термінологію почали повертатися органічні для української мови словотвірні моделі та побудовані за ними терміни [4].

В аналізованому класифікаторі майже немає іменників із суфіксом **-чик/-щик**, за винятком **льотчик**, **паяльщик**, **посадчик**, **розпалубщик**, **садчик**, **холодильщик**. Вони замінені природними українськими термінами **апаратник** (рос. *аппаратчик*), **приймальник** (рос. *приемщик*), **перекочувач** (рос. *перекатчик*), **шламівник** (рос. *шламовщик*) тощо. Деякі з названих лексем на позначення професій пропонуємо замінити **відмітчик** на **відмітник** [2], **паяльщик** на питоме українське **лютівник** [9], **розпалубщик** на **розпалубник** [1], **посадчик** на **посаджувач**.

Для назв осіб, які спеціалізуються на вирощуванні чого-небудь, у КП вжито правильні українські терміни **бджоляр** (рос. *пчеловод*), **звірівник** (рос. *зверовод*), **квітникар** (рос. *цветовод*), **коняр** (рос. *конеvod*), **кролівник** (рос. *кроликовод*), **овочівник** (рос. *овоцевод*), **птахівник** (рос. *птицевод*), **рільник** (рос. *полевод*), **рисівник** (рос. *рисовод*), **свинар** (рос. *свиновод*), **тваринник** (рос. *животновод*), **хмеляр** (рос. *хмелевод*), **шовківник** (рос. *шелковод*) [7]. Та, на жаль, трапляються назви з компонентом **-вод**: **грибовод** [7] замість **грибар** [9]; **рибовод** [7] замість **рибник** [9]; **садовод** [7] замість **садівник** [9]; **лісовод** [7] замість **лісівник** [9]. Крім того, у редакції 2005 року введено назву **моревод** [7] для робітника, що культивує водні живі організми.

Загалом у КП спостерігається певна плутанина зі спільнокореновими іменниками. Зокрема потребують розмежування:

— назви фахівця із садівництва (рос. *садовод*) треба називати **садівником** (що правильно зроблено в [7]), а особу, яка доглядає за садом (рос. *садовник*), — **садівничим** [9];

— фахівця із лісівництва (рос. *лесовод*) треба називати **лісівником**, а керівника лісівництва — **лісничим** (рос. *лесничий*), а лісового сторожа — **лісником** (рос. *лесник*) [9]. Саме в цьому значенні в КП ужито терміни **лісничий** [7] та **лісник** [7]. Проте у КП [7] замість **лісівник** чомусь уведено **лісовод**;

— в українському законодавстві нещодавно з'явилося нове поняття **марикультура** (від англ. *mariculture*) — розведення та вирощування морських риб та інших водних живих ресурсів у спеціально створених штучних умовах або визначених для цього ділянках прибережної смуги моря [6]. Відповідно в КП уведено дві назви професій:

— **моревод** [7] — людина, яка розводить і вирощує морські риби та інші водні живі ресурси у спеціально створених штучних умовах або визначених для цього ділянках прибережної смуги моря (рос. *маривод*);

— **марироб** [7] — назва особи, яка переробляє вирощені морські риби та інші водні живі ресурси в харчові продукти (рос. *обработчик морепродуктов*).

На нашу думку, останні дві назви треба уточнити.

На відміну від російської, в українській мові дієслова іншомовного походження, що мають у мові-джерелі суфікс *-ір-*, утрачають цей суфікс у всіх формах і відповідно в похідних від них іменниках [10]. У КП увійшли такі правильно сформовані назви професій, як *копіювальник* (рос. *копировщик*), *регулювальник* (рос. *регулировщик*), *сортувальник* (рос. *сортировщик*). Суфікс *-ір-/ир-* зберігається лише в окремих словах, щоб усунути небажану омонімію [10]. Тому правильно в КП записані такі назви: **полірувальник** (рос. *полировщик*) від **полірувати**, бо є **полювати** [2] тощо. Суфікс *-ір-/ир-* зберігається також в дієсловах, утворених від іменника, що має цей суфікс, наприклад, **гарнірувати** (класти гарнір [9]) походить саме від іменника **гарнір**. Тому й особу, яка виконує цю роботу, у КП названо **гарнірувальник**. Але, на жаль, в КП є декілька слів, утворених за допомогою суфікса *-ір-/ир-* залишився під впливом російської мови, хоча сучасні академічні словники подають ці слова або тільки без цього суфікса (наприклад, **юстувати** та **юстувальник** [9]), або паралельно у двох варіантах, наприклад: **драп(ір)увати** та **драп(ир)увальник**, **дрес(ир)увати** та **дрес(ир)увальник**, **екіп(ір)увати** та **екіп(ир)увальний**, **фарш(ир)увати** та **фарш(ир)увальний** [9]. Виходячи з вищевикладеного та з рекомендації І.Вихованця та К.Городенської [3: 233; 4], перевагу варто надавати варіантові без суфікса *-ір-/ир-*.

Ще однією відмінністю української мови від російської є модель утворення прикметників та іменників для назв людей за виконуваною ними роботою від іменників жіночого роду з суфіксом *-к(а)*. Наприклад, від російських *сетка* і *трубка* природно утворюються прикметники *сеточный*, *трубочный* та іменники *сеточник*, *трубочник*. Українській мові властива інша модель словотворення, згідно з якою похідними від українського *трубка* будуть прикметник **трубковий** та іменник **трубковик**. Розробники КП скористалися саме такою моделлю, подавши **трубковик**, **сіткар** [7], натомість залишили **стрілочник**, **лицювальник-плиточник**, **ізолювальник-плівочник**. Щоб уникнути непритаманних українській мові словоформ, пропонуємо дві останні назви замінити двоосновними іменниками **плитколицювальник** та **плівкоізолювальник**.

Таким чином, класифікатор професій ДК 003:2005 загалом відбиває тенденції відродження українських мовних традицій і тому є значним внеском в українську термінологію. Моделі лексем, що позначають назви професій, відповідають концептуальним положенням, викладеним у [3; 4], що дозволить поповнити галузеві терміносистеми правильними українськими термінами на позначення осіб за виконуваними ними роботами. Класифікатор має певні недоліки, які бажано виправити згідно з вищевикладеними зауваженнями.

Література

1. *Великий* зведений орфографічний словник сучасної української лексики. — К., Ірпінь, 2003. — 896 с.
2. *Великий* тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.). — К., Ірпінь, 2005. — 1728 с.
3. *Вихованець І., Городенська К.* Теоретична морфологія української мови: Академ. граматики укр. мови / За ред. І. Вихованця. — К., 2004. — 400 с.
4. *Городенська К.* Словотвірна варіантність і процеси унормування сучасної української термінології // Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. праць / Відп. ред. Л. О. Симоненко. — Вип. V. — К., 2003. — С. 3—6.
5. *Державний класифікатор України. Класифікатор професій ДК 003-95.* Видання офіційне. — К., 1998. — 412 с.
6. *Загальнодержавна програма розвитку рибного господарства України на період до 2010 року, затв. Законом України від 19.02.2004 № 1516-IV.*
7. *Національний класифікатор України. Класифікатор професій ДК 003:2005.* Видання офіційне. — К., 2005 — 615 с.
8. *Російсько-український словник наукової термінології: Математика. Фізика. Техніка. Науки про Землю та Космос.* — К., 1998. — 892 с.

9. *Російсько-український словник* / За ред. д-ра філол. наук, проф. В. В. Жайворонка. — К., 2003. — 1404 с.

10. *Український правопис*. — К., 2004. — 240 с.

11. *Тараненко О. О., Брицин В. М.* Українсько-російський словник (сфера ділового спілкування). — К., 2000. — 448 с.

Умовні скорочення

- ВТССУМ* — Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.). — К., Ірпінь, 2005. — 1728 с.
- КП* — Класифікатор професій.

УДК 811.161.2'37.

Олена Гурко
аспірантка (Дніпропетровськ)

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТЕРМІНОЛОГІЇ ГРАФІЧНОГО ДИЗАЙНУ

Термінологічний шар національної лексики останніми десятиріччями активно досліджується й всебічно параметрується. Надання українській мові статусу державної сприяло певною мірою розвитку наукової термінології.

Поняття графічного дизайну у вітчизняному науковому просторі з'явилося порівняно недавно, тому термінологія графічного дизайну належить до тієї групи сучасних терміносистем, що перебувають ще на стадії становлення. Разом із тим графічний дизайн дуже поширений і вживається у різних галузях життєдіяльності людини (реклама, комп'ютерна графіка, фірмовий стиль, поліграфічна продукція, візуальні комунікації).

У статті зроблено спробу проаналізувати окремі тематичні групи та основні лексико-семантичні процеси в термінології графічного дизайну.

Мова науки — це один із функціональних стилів природної літературної мови, прийнятий у науковій сфері спілкування, це різновид загальнонаціональної мови, який реально існує у мовленні, склався історично і характеризується, як і інші стилі, певною сукупністю ознак. Тому перед сучасною термінологічною наукою стоїть невідкладне завдання — вивчення семантичної структури термінів різних галузей науки і техніки, створення та дослідження системи термінів та її мікросистем.

За образним висловом А. А. Реформатського, термін — “слуга двух господ” [10: 56], тобто він є членом двох систем: логічної системи термінів і лексико-семантичної системи мови.

Наявні в лінгвістичних працях висловлення про потребу керування процесом формування наукових термінів і терміносистем, про втручання у їхній розвиток, на нашу думку, відсувають на другий план важливі проблеми, пов'язані з дослідженням лексико-семантичних відношень усередині терміносистем, виявлення характерних особливостей термінів. Як зазначає М. Г. Гаазе-Рапппорт, “система термінів, будучи підсистемою природної мови, розвивається разом з нею і зазнає тих же історичних і соціальних змін, яких зазнає і мова” [2: 23—24]. До найскладніших і до найменш досліджених аспектів синхронного дослідження термінів належить питання їх системної організації на рівні лексико-семантичної парадигматики.

Терміни не існують у мові ізольовано. Вони перебувають у певних відношеннях між собою і з словами загальнолітературної мови. Тому проблемним на сьогодні залишається питання про можливість чи неможливість у термінології загальномовних семантичних процесів: полісемії, омонімії та синонімії.

**ТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ ТЕРМІНОЛОГІЇ.
ІСТОРІЯ, СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
УКРАЇНСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ**

Вихованець І.	Чи доречний в українській граматичній термінології термін <i>неозначена форма дієслова</i> ?	3
Городенська К.	Відкомпаративні прикметники української мови: структура, функції та особливості вживання	7
Загнітко А.	Доцентрово-відцентрові тенденції в сучасній термінології синтаксису	12
Кияк Т.	Апологія лінгвістики фахових мов	18
Симоненко Л.	Лінгвістичні проблеми унормування наукової термінології	21
Тараненко О.	Нормативні тенденції в сучасній українській мові і явище варіантності	25
Андріянова О.	Запозичення у складі військово-морської термінологіки	37
Бацевич Ф.	Теорія міжкультурної комунікації: дослідницька одиниця, специфіка термінології	41
Боярова Л.	Динамічна теорія норми в сучасній термінології	43
Гінзбург М., Левіна С., Турчін М.	Класифікатор професій ДК 003:2005 — практичне втілення рекомендацій вчених	47
Гурко О.	Лексико-семантичні особливості термінології графічного дизайну	51
Дядюра Г., Ракшанова Г.	Структурно-когнітивний аспект термінологічної деривації	54
Карпіловська Є., Кочерга О., Мейнарович Є.	Прізвище в терміні	59
Козак Л.	Запозичення як складова частина української технічної термінології	63
Комова М.	Термінологія в контексті реалізації мовної політики України в книговидавничій сфері	65
Кочан І.	Терміни та професійна лексика кінця ХХ — початку ХХІ століття	69
Кримець О., Васенко Л.	Дослідження динаміки розвитку поглядів на поняття “термін”	73
Малевич Л.	Термінологічна полісемія: онтологія явища, різновиди, шляхи впорядкування	78
Михайлова Т.	Номені в науково-технічній сфері	82
Онуфрієнко Г.	Мовна гібридизація термінологічного знака як актуальна проблема українського термінознавства	87